

Wat wensen we elkaar al niet toe rond de jaarwisseling? Een gelukkig, gezond, liefdevol, vredig, inspirerend, succesvol en voorspoedig nieuw jaar. De bijvoeglijk naamwoorden zijn niet van de lucht. En hoe origineler hoe beter, zo lijkt het. Het valt niet mee om de clichés te vermijden. Maar wat we elkaar ook toewensen: het is in wezen altijd een variant op die oer-Bijbelse wens, die we zojuist weer hoorden in de eerste lezing uit het boek Numeri: *“Moge de Heer u zegenen en u behoeden!”*

We kunnen elkaar al wat goed is toewensen, maar iedere wens veronderstelt op de een of andere manier een vervulling die geen mens kan geven noch garanderen. Zonder goddelijke garantie lijkt iedere wens een volkomen vrijblijvende beleefdheid. Natuurlijk kun je ook als niet-gelovige iedereen het beste toewensen, en dat geeft zeker een positieve energie in onze wereld, maar de wens blijft dan de vader van onze gedachte. Zoals we elkaar ook een goede morgen of een goede dag wensen, zo kunnen we elkaar ook een goed jaar wensen.

Maar zelfs iemand geheel vrijblijvend het goede wensen is in wezen een zegen over die mens uitspreken. Het Latijnse woord voor zegenen is *“benedicere”*, wat letterlijk betekent: goed of verstandig spreken. En met betrekking tot anderen houdt dat in dat je goed spreekt over iemand. Waar kwaad spreken iemand afbreekt en beschadigt, daar werkt goed spreken bevestigend en opbouwend. En dat is een zegen. Ons woord ‘zegenen’ komt trouwens oorspronkelijk van een Middelnederlands woord dat betekent: een kruisteken maken.

Zegen en zegenen hebben in de Bijbel steeds te maken met de vrijgevigheid van God. Daar is de zegen een gave die het leven en het geheim van het leven raakt. Omdat God de vader en de oorsprong van het leven is, komt het Hem toe te zegenen. Zijn zegen is krachtadiger dan elke andere. Ze is altijd *léveng*evend. De zegen roept in de Bijbel het beeld op van een gezonde voorspoed, maar ook van barmhartigheid en milddadigheid jegens ongelukkigen en altijd van goddelijke welwillendheid. Deze overvloed is de inhoud van wat in het Hebreeuws *shalom*, vrede, heet.

Als we elkaar dus een goed of gelukkig Nieuwjaar toewensen dan zegenen wij elkaar, spreken wij elkaar leven, vruchtbaarheid en vrede toe. Wij doen dit vanuit het gelovig besef dat alleen God in staat is om ons leven, voorspoed en vrede te schenken. Dit geloof vindt in de viering van Kerstmis haar hoogste uitdrukking. Want met de geboorte van Christus vieren wij dat God, de Vader, in Jezus, zijn Zoon, de wereld en de mensheid met de hoogste zegen heeft gezegend. Sint Paulus bezingt die in zijn brief aan de christenen van Efeze met deze woorden: *“Gezegend is God, de Vader van onze Heer Jezus Christus, die ons in de hemelen in Christus heeft gezegend met elke geestelijke zegen”*

In Christus’ geboorte heeft God ons ongekend rijk gezegend: Hij heeft ons deelgenoten gemaakt van zijn eigen goddelijk, dat wil zeggen: eeuwig, leven. Door de Geest die ons geschonken is zijn wij, door onze verbondenheid met Christus, kinderen van God geworden. Christus leeft in ons hart. Wij leven door Hem, met Hem en in Hem. Vandaar dat Paulus

elders kan uitroepen: *“Voor mij is leven Christus”* en *“Christus leeft in mij”*. Groter zegen bestaat er niet. Meer en beter kunnen we elkaar niet toewensen.

Gods zegen is over ons gekomen door Christus, die geboren is uit Maria. Die zegen hebben ook de herders gezien en ervaren toen zij zich naar Betlehem haastten en Maria en Jozef en het pasgeboren kind vonden dat in de kribbe lag. *“Toen ze dit gezien hadden maakten ze bekend wat hun over dit kind gezegd was”* staat er. En wat was hun gezegd? Dat hoorden wij in de Kerstnacht. *“de Engel sprak tot hen: Vreest niet, want zie, ik verkondig u een vreugdevolle boodschap die bestemd is voor heel het volk. Heden is u een Redder geboren, Christus de Heer.”*

De geboorte van Christus brengt redding aan alle mensen. Dat is de zegen die het Kerstfeest de wereld schenkt. Die zegen licht ook op in de naamgeving van het kind van Maria en Jozef. Want Jezus betekent immers *“God redt”*. Met deze naam was het kind door de engel genoemd *“voordat het in de moederschoot ontvangen werd.”* In Hem vervult God de belofte die Hij aan Jozua, de eerste Jezus, had gedaan, dat Hij namelijk met hem zou zijn en zich als de Heer, de redder, zou openbaren.

In Jezus heeft God de Vader zijn ultieme, goede Woord gesproken en de beloofde redding aan ons voltrokken. Daarom kan het christelijke geloof zich niet losmaken van de naam Jezus en van alles wat deze naam inhoudt, omdat deze naam geworden is de *‘naam boven alle namen’* waarvoor *‘iedere knie zich buigt in de hemel, op aarde en onder de aarde.’* De naam Jezus drukt dezelfde goddelijke almacht uit, als de Godsnaam, die het oude Israël uitriep om in Hem het heil te vinden. De naam met dezelfde rijkdom aan leven.

Het enige heil van de mensheid, de enige rijkdom van de Kerk, de enige macht waarover zij beschikt, is de naam van Jezus. De hele zending van de Kerk bestaat in het *‘spreken in de naam van Jezus.’* Het hele christelijke leven is niets anders dan *‘ons leven wijden aan de naam van onze Heer Jezus Christus.’* En het is in die naam dat wij vandaag gezegend worden. Jezus is het mensgeworden beeld van de glans van Gods gelaat. Op de drempel van het nieuwe jaar wordt ons genade, goddelijk leven, geschonken in het kind van Maria, dat de Zoon van God is. Hij staat garant voor alle zegen, voorspoed en geluk, heil en vrede. Daarom is mijn nieuwjaarswens: *“Moge de Heer u zegenen en behoeden. Moge de Heer de glans van zijn gelaat over u spreiden en u genadig zijn! Moge de Heer zijn gelaat naar u keren en u vrede schenken!”* Amen.